

přátelštější diskuse stranou nepovolaných uší. Stejně rozkazy už zřejmě má patnáct vojáků z úplně jiné posádky, povolaných na pomoc vsi jedním z občanů Liscannoru. Tito se chovají nanejvýš rozpačitě a kromě svého příjezdu jsou již jen schopni odjet. Posunem celého případu je rozhodnutí vyšetřovatelů předat záležitost soudu. Po příjezdu do pevnosti Agerr však vychází najevo, že případem se nebude zabývat soudní dvůr v Numu, ale soud vojenský. Hamilkarské vojsko je vřele ubytováno v prostorách pevnosti, gwendarronský občan je odkázán na špinavý dvorek. Zanedlouho se dostavuje soudce, který se v anonymitě dvorku nemusí bát říci věci tak jak jsou. Soudit se nebude. Událost, která se stala, nikoho nezajímá. Vyšetřovací spisy se ztratily, on je nechal ztratit. „Soudce“ věří hamilkarským a gwendarronské zákony ho nezajímají. Oněch čtyřicet gwendarronských vojáků, kteří podivnému vymáhání, či spíše nevymáhání práva, byli přítomni, ve prospěch žalující strany svědčit nebude. Konec. Tečka. Jelikož Klabzej Myšilov odmítá na věc prostě zapomenout, je oddělen od ostatních a tam je mu znovu opakováno, že neexistují žádné záznamy o tom, co se dnes stalo. Potom přicházejí na řadu výhrůžky a ohánění se jakýmsi „státním zájmem“. Když ani to nepomáhá, snaží se soudce udělat to, čím zavřel ústa ostatním „strážcům gwendarronského pořádku“. Navrhuje nespecifikovaný úplatek. V tu chvíli se jistě hamilkarské vojsko směje ze svých komnat. Toto je vrcholný úkaz gwendarronské spravedlnosti!

3) Co tyto dva případy spojuje?

Co oba dva zdánlivě nesouvisějící případy spojuje? Tato otázka by mne ani ve snu nenapadla - totiž hledat nějaké souvislosti. Ale s odstupem je to jasné. Hamilkar. V tichosti na liscannorském obecním krchově vztyčili údajně hrobníkem najatí a říkám i údajní zedníci zdánlivě nevinnou sochu. Podotýkám, že bez vědomí starosty. Sousoší muže, sázejícího strom a ženy, žehnající dítěti. Tento výjev jsem už někde spatřil. Jedná se o Hamlunga a Jeredian, milující svět. Tento motiv lze spatřit na pečeti opata Sadula Korčavce, kněze Hamlungova z hamilkarského opatství Harad. Tedy kněze jakési sekty, která svým vlivem prorůstá do výkonné moci okolních států. Tento muž má přímou návaznost na hamilkarské vojsko, páchající zločiny na území státu Gwendarron, a na nezjištěné množství královských úředníků našeho státu. Vážnost situace dokládá i to, jakými obrovskými finančními prostředky zřejmě disponuje, když je schopen zajistit si loajalitu mocných a bezostyšně s ní kalkuluje. A závěrem se ptám, jakou v této věci hrál úlohu tragicky zesnulý

Krubrok Krouk, o kterém čím více přemítám, tím méně ho znám...

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, starosta Liscannoru

LYŠKÁNORA 45

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Předradostiny 1059 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Fousalík * Novinky liscannorské *, Boj Jésaiel a Achaiach *, * Gorganský převrat * Mohl jsem se stát kýmkoliv * Dobový dokument *

Motta tohoto čísla	Novinky liscannorské
„....Dobrý den, my jsme ona zlověstná Nurnská družina...“ Krubrok Krouk „....Mohli bychom vyvolat bordel a zaútočit...“ Kutouš Králík „...Vyvolej bordel... to je nějaký kouzlo?..“ Beryl Sekera	I. Druhá půle roku 1056 a nový rok 1) Po návratu z elfonacionalistického Trindindolu, resp. Kasulu, s sebou Nurnští přinesli smutnou zvěst. Nebuč Kanimůra, obecní hrobník, položil život ve službách společenstva a nevrátil se. Zanechal po sobě družku Malinu Březinkovou, bývalou wenarenskou otrokyni, a noru č.p. 35 vyhloubenou v západní stráni nad rybníčkem. Jelikož dle zvyklostního práva paní Malina nemohla být dědičkou a jiný dědic nebyl znám, rozhodl jsem se hrobníkův majetek ponechat v její správě, dokud by se nenašel nový kupec. Při zjišťování stavu majetku vyšla najevo neočekávaná věc. Malina Březinková byla v pokročilém stadiu těhotenství a nebylo žádných pochyb, že dítě, které nosí, je Nebučovo. Vzhledem k tomu, že tímto se nečekaně objevil dědic hrobníkova pozemku, rozhodl jsem se ponechat majetek tak jak je a nabídl jsem paní Malině případnou finanční podporu obce, bude-li třeba. 25. zimosmeti se v Kanimůrově noře narodil zdravý chlapec, kterému matka dala jméno Bzučan. Ihned co tato zpráva prolétla Liscannor, přepsal jsem celý rodový majetek na něj. 2) Pan Kutouš Králík, obecní rybníkář, využil svého práva a postavil si nový dům na severovýchodním svahu kopečku poblíž rybníka. Tento počín oslavil bujarou veselící, plnou jídla a pití, kterou nazval příznačně Od jitra do jitra. Oslava to byla vskutku velkolepá a přijelo i několik přespolních. Na svém pozemku vyhlášený kuchař založil vinici, ale vzhledem k nevhodné poloze se dá očekávat, že víno nebude příliš dobré. Zatím se obecně ujal název Kutoušův kyselák. 3) Ačkoli vinařství se nezdá být Králíkovou silnou stránkou, o liscannorský rybník se stará výtečně. Nechal jej vypustit a vyčistit od všech

že bych se této funkce zhostil s veškerým svým umem a zkušenostmi.

Když už máš vlastní obydlí, neuvažuješ konečně o ženitbě a založení rodiny?

Ne. Zatím ne. Neříkám, že..., neříkám, že bych ze svého života ženy vylučoval, ale opravdu zatímneuvažuji o tom, že bych založil rodinu. Možná později.

Tak a poslední taková tradiční otázka. Zkus nám ze svého pohledu přiblížit jednotlivé družiníky Nurnské družiny v současné době a potom by jsi mohl zavzpomínat na své dobrodružné výpravy, na slavné činy. Přeci jen jsi toho zažil dost. Povyprávěj, Riene.

Inu, já jsem nikdy nebyl dobrým vypravěčem. Takže nevím jestli toho..., nevím jestli to co budu říkat bude mít hlavu a patu. Ale k družiníkům Nurnské družiny bych se vyjádřil velice rád. Tak to vememe, jak je tady vidím u Hrocha: Začneme u Darlena Moorheda. Myslím, že k němu jsem se vyjádřil v předchozí části rozhovoru. Opravdu nemám..., ne že bych ho neměl rád, ale nikdy mu neodpustím to co v Trindindolu udělal. Klabzej Myšilov, starosta Liscannoru, který..., který ve své barabizně spravuje Liscannor. Mám..., mám ho rád jako družiníka, ale je to..., mám ho rád jako družiníka, je to velice platný člen družiny i když občas se chová trošičku podivně. Ale pouze občas. Jako starosta. Víím, že jeho přístup ke starostování je velice tvrdý. Já bych to nazval přístup přes razítka, ale nemyslím si, že by to..., že by to byl přístup správný. Beryl Sekera, co k němu říci. To..., to je..., je to trpaslík, který na výpravách usíná, usne uprostřed boje. Nosí u sebe strašnou hromadu zbraní, která nevím jestli se dá, kdy využít. Velice..., ty zbraně jsou naprosto zbytečné. Většinou člověku stačí jedna nebo dvě. Je to..., já bych ho nerad, myslím, že je v něm velice velký potenciál, ale on sám nemá tu ctižádost se vystřelit na vrchol Nurnské družiny. Lúin, Lúin, zvaný Plechovka. Je to nejsilnější válečník v družině. Je to, myslím si, družiník, kterému většina z nás dluží za svůj život a na druhou stranu, nevím..., k němu samotnému co bych..., mé pocity k němu jsou rozporuplné. Egh, Egh, je velice zajímavá postava v Nurnské družině, myslím, že pokud půjde tím směrem jakým, myslím pokud půjde tím směrem jakým jde, stane se z něj velice slavná a mocná postava v Nurnské družině. Dolwen, Dolwen z Mukuru, zatím na něj nemám nějaký velký názor, nevím jestli je to statečný válečník, nevím..., nevím..., nevím jestli je... Nevím, zatím nevím. I když s ním už, i když s ním už nákou dobu jsem v družině. Zatím na něj nemám žádný

vyhraněný názor. Bašárbej, tento muž myslím..., Bašárbej je také z Mukuru, to je něco podobného jako Dolwen. Zatím ho kdovíjak dobře neznám. Zažil jsem s ním, zatím opravdu jenom výpravu v Mukuru. Myslím, že se na něm dost, velice dost, podepsal život v Mukuru jako takovém, život v armádě..., uvidíme. Uvidíme. U těchto dvou opravdu nevím, co bych k nim řekl. A o svém působení v Nurnské družině, zavzpomínej... Joj! Zapomněl sem na tebe! Zapomněl sem na tebe, Králíku! Králíku, ty si jedna ze světých, jedna ze světých stránek Nurnské družiny. Tebe..., ty si chlapík na svém místě. Jo..., musím říct mám tě rád. Si správný chlapík. Dyni Longodon, Dyni Longodona je mi velice líto co se mu stalo. Je to strašná věc. Já doufám, že se trošičku sebere a zapomene na alkohol a pokusí se s družinou vydat na výpravu. Já vím, že je to těžké, velice těžké, ale ať to zkusí. Pokusíme se mu pomoci a myslím, že by byla velká škoda zahodit svůj život v alkoholu. Myslím, že se vždycky dá začít znova.

No a teď ty slavný činy, výpravy, na co rád vzpomínáš? Povyprávěj, Riene.

Chachachacha! Jak jsem řekl já neumím vyprávět, ale na co teďkon v poslední době velice rád vzpomínám byla..., nebo rád. Jsem rád, že jsem se tam odtud vrátil a že jsme, že se nám konečně podařilo po dlouhé době podařilo splnit..., nebo určitou věc, kterou jsme si zadali, tak se nám nakonec podařilo ji splnit. Mluvím o výpravě do Mukuru. Pocity z této země jsou šilené. Je to hrůza, když na to vzpomínám, ale všechno to zastihuje to, že jsme se tam odsad' vrátili. To, že jsme splnili to co jsme si zadali jako úkol a to je myslím v poslední době největší zážitek, který jsem měl.

Díky!

Dobový dokument

Tento příspěvek je zde uváděn jenom jako dobový dokument, neboť jeho aktuálnost časem a následujícím vývojem událostí vypršela. Šlo o dopis, který měl být rozeslán některým institucím v Nurnu, pokud by nebylo dostáno gwendarronskému právu. Dopis je neúplný, obsahuje informace sepsané Klabzejem Myšilovem. Nutno podotknout, že nebyl nikdy dokončen ani odeslán.

Poslední doba hluboce otrásla mou vírou v Gwendarron, ba co více, v mých očích zpochybnula postavení starostenského úřadu a hierarchii zemského systému, jeho vážnost a

1) Naprostou jednotou hlasů byl v druhém kole hlasování, navazující na to z loňského roku, schválen znak Liscannoru. Oranžová liščí hlava v rudém kruhu, to vše na tmavě zeleném pozadí. Vše vychází ze starého názvu údolí, v němž byl Liscannor založen a z něj jméno obce vychází - Liškánora, resp. Liščí nora. Zelená barva podkladu symbolizuje ono travnaté údolí. Kruh schématicky představuje noru, rudá barva kruhu naznačuje družinickou podstatu vsí - barvu krve. Znak je jinak zcela mírumilovný. Liščí hlava je zjednodušená, hledí z nory ven. Liška je od pradávna symbolem prohnatosti a lstivosti, což má s Nurnskou družinou, a tudíž i s Liscannorem, hodně společného.

Peníze, které jsem kdysi slíbil autorovi vítězného návrhu, pochopitelně sám sobě vyplácet nebudu. Měly sloužit jako motivace těm, kteří by se jinak do této věci zdráhali zapojit. Pro mne osobně je dostatečnou odměnou skutečnost, že obec má po takové dlouhé době konečně svůj vlastní znak.

2) Tažení po Mukuru, k němuž nás zavázala poslední vůle Joachalenta Sallenta, dopadlo úspěšně. Úspěšně proto, že proběhlo podle Joachalentových představ a věřím, že teď už může jeho duch klidně odpočívat ve stínu stromů obecního krchůvku. Smutné je, že během této výpravy tragicky zahynul elf Šírkéz, liscannorský novoobčan.

3) Do vsí, resp. do nájemních pokojů hostince U hrocha, se přihlásili k dlouhodobému pobytu dva zběhlí mukuřané - bývalí vojáci chábova vojska. Čardajové Dolwen a Bašár Bej, zvaný Kulhavec. Tímto bych je chtěl mezi námi přivítat a věřím, že se jim Liscannor stane příjemnějším a milovanějším domovem, než mukurská domovina.

4) 20. ponovoroku 1058 byly vyhlášeny nové řádné starostenské volby, neboť vypršelo staré tříleté období. Kandidáty byli pouze Klabzej Myšilov, stávající starosta, a Kutouš Králík, obecní rybníkář. Nikdo jiný o vedení obce neprojevil zájem. V přímém hlasování mi byla vyslovena důvěra na dalších tři roky, tedy do počátku roku 1061.

5) Neuvěřitelná tragédie, která se odehrála v chladnu osmapadesátého roku, ranila obyvatele vsí jako snad žádná událost předtím. Jen velmi těžko se o tom píše, ale musím své povinnosti předkládat novinky učiniti zadosť. V rodině Dyniho Longodona, ve které v poměrně nedávné době zemřeli dva lidé, došlo k dalšímu úmrtí. Vlastně úmrtím. V Longodonově alchymistické dílně byla nalezena dvě mrtvá těla. Těla jeho dětí Anji a Dany.

Ani při nejlepší vůli jim nebylo pomoci. Po ohledání místa bylo zřejmé, že se otrávily některým z alchymistických lektvarů. Pan Longodon tak ztratil celou rodinu a zůstal úplně sám. Celkem pochopitelně se nervově zhroutil. Pohřeb dvou dětí proběhl po třech dnech na obecním hřbitově. Těžko se dá vyjádřit zármutek a soustrast, kterou s Dynim obyvatelé vsí cítí. Přes všechnu tu hrůzu, kterou tato událost znamenala, bych chtěl, aby přinesla ponaučení do budoucnosti. Tady zejména myslím na alchymisty, ale i nás ostatní. Přechováváme doma mnoho nebezpečných věcí, ať už otrávených šípů, či alchymistických jedů, které nedostatečně uzamýkame před svými dětmi. Jak je potom snadné se k takovým smrtonosným věcem dostat. A to už vůbec nemluvím o výbušnínách, které mohou ohrozit i okolí! Kdo ví, kolik by se jich po Liscannoru našlo. Když jsem si doma listoval starostenskou knihou, přišel jsem na nejpravděpodobnější příčinu oné tragédie.

Stavení pana Longodona je řešeno tak, že nebezpečná alchymistická dílna je hned vedle kuchyně. Hrůzná noc zřejmě začala úplně nevinně. Děti šly ze svého pokoje na záchod. Sestoupily po schodišti do ztemnělé haly. Zřejmě dostaly hlad, nebo žízeň a ve tmě otevřely dveře. Dvoje stejné dveře ve stejné stěně, vzdálené od sebe tři sáhy. Nezamčené. Jak snadné se splést. A jak v té tmě poznat, že ve sklenici, kterou беру z police, není marmeláda? Je to kruté, ale je to tak. Byl bych rád, aby se všichni poučili. I ti, kteří si myslí, že se jim tohle nemůže stát.

6) Z důvodu neúčty k mrtvým, nezřízeného opilství a naprostého nezvládnutí svěřeného úkolu byl zbaven obecní funkce hrobník Beryl Sekera. Stalo se tak okamžitě po posledním rozloučení s Anjou a Dany Longodonovými. Pro okamžité odvolání hrobníka jsem se mimo jiné rozhodl i proto, že o místo projevil zájem upřímně rozhořčený pan Krubrok Krouk. Podle nebyvalého zájmu, který soustředil na přípravu zvelebení hřbitova, se dá soudit, že bude hrobníkem vskutku vynikajícím.

7) Kutouš Králík požádal o rozšíření svého pozemku směrem k slunnější části kopečku, na němž stojí jeho dům. V této věci jsem mu vyhověl. Rybníkář založil nový vinohrad a dá se čekat, že víno z něj bude o poznání chutnější.

Dovětek: Vzhledem k nebyvalé rozsáhlosti těchto novinek nechám popis dalších událostí na novinky dalšího čísla Lyškánory. Nové vydání oběžníku se dá očekávat v nejbližší době...

Nechal ses slyšet, že toto vyčítáš zejména elfovi Darlenu Moorhedovi a prý mu to nikdy nezapomeš. Jak se to projevilo v tvých vztazích k ostatním družiníkům?

Tak přesně. Samozřejmě. Po výpravě družiny do... Takže začal bych u Darlena Moorheda. Opravdu jeho postoj jako elfa k zemi, která je obývána jeho rasou mě velice překvapil a velice zklamal. Je pravda, že mu to nikdy, že mu jeho přístup nikdy nezapomenu, protože pokud by, protože pokud on sám měl možnost se rozhodnout a mohl se rozhodnout tak, že by, že by někoho v Trindindolu varoval před možným útokem z hor, skřetů, jak jsi sám řekl. To Darlenovi..., to, že nikoho nevaroval, Darlenovi nikdy nezapomenu a je pravda, že za..., že za ty hrůzy, které jsem potom v Trindindolu viděl, když jsem ho navštívil... mu..., mu dávám za vinu, mu dávám za vinu. Velice to ochladilo mé vztahy k němu a to je tak jediný co bych k Darlenu Moorhedovi a k této otázce mohl říct. K ostatním družiníkům..., chápu, že v Trindindolu, chápu, že v Trindindolu podle jejich vyprávění, podle jejich vyprávění zažili..., nebo zaujali takový, takový, takový postoj, jaký zaujali. Je mi to líto, ale zřejmě se s tím nedá nic dělat a k ostatním, ostatním mě ta nenávisť, nebo ta zloba vůči ostatním mě už dávno přešla. Vůči Darlenu Moorhedovi stav samozřejmě stále trvá.

Jaký je momentální vývoj situace v Trindindolu? Poslední dobou jsi dosti pohublý, působíš nerudným a dosti nervózním dojmem.

Situace v Trindindolu je velice špatná a skřeti, kteří, kteří prošli přes severní hory velice..., nó..., já na to velice nerad vzpomínám a ani to zde nechci zveřejňovat. Je..., ta situace je velice špatná a značná, a značná část Trindindolu je v tuto chvíli pod správou nebo pod okupací skřetích..., skřeti armády. Podařilo se nám je zastavit, ale já jsem v Trindindolu v této době..., nebo v tuhle chvíli dlouho nebyl, takže neznám poslední zprávy. V tu dobu co jsem zde byl naposled byla ta situace, jak jsem popisoval. To že působím nervózním a nerudným dojmem je právě způsobeno situací v Trindindolu. To co jsem tam zažil, to co jsem tam viděl za utrpení a to co jsem tam viděl za situaci.

Dostáváme se k takové zajímavé otázce. Kouzelníci jsou známi tím, že se rádi vybraně oblékají a na své šatstvo si potrpí, dokonce se dá podle jejich oděvu mnohdy poznat kouzelníkovo zaměření. O tobě je známo, že s oblibou nosíš oblečení běžné potřeby po mrtvých, kteří jsou většinou obětmi Nurnské družiny. Je to dáno tvou spřízněností nebo jinými osobními

důvody?

Tak toto vzniklo, tak toto vzniklo z toho, že jsem jednou pokud, že se družina setkala s určitou skupinou, myslím, že to bylo s bandity poblíž jižních hranic Gwendarronu. Tak se mi líbili šaty, které, které měl na sobě jeden z našich nepřátel. Ty šaty jsem si vzal a nechal jsem si je opravit, jako, jako myslím, že jako spousta družiníků, spousta družiníků přede mnou, ale samozřejmě si to nepamatuji. Neznám, nevím jestli..., mám pocit, že toto udělalo spousta družiníků přede mnou. Z tohoto pochází, z tohoto pochází fáma, že kdykoliv zabiju nějakého svého nepřítele, okamžitě mu stáhnou boty, kalhoty, šaty, vestu a navleču se do ní.

Nadání pro studium magie v tobě jako děcku objevili Chliě - hledači. Jaký byl tvůj další osud po tomto vytípnování. Universita, sběrný tábor?

Chachachacha. Tak abych spíš..., nejlépe bude když vysvětlím funkci Chliě v Trindindolu. Chliě jsou elfové, kteří mají nadání rozpoznat u elfů, mladých elfů, dětí nadání pro magii, pro kouzlení, pro jakýkoliv, pro jakékoliv způsob používání magie. Jak třeba..., jak třeba magie jako takové, tak třeba zaměření na lesní magii, jako je třeba být hraničářem, nebo být druidem, nebo chodcem. Toto mají oni ve své..., toto mají oni možnost. A mají tu moc rozpoznat toto v mladých elfem. Můj další osud po tom co..., po tom co jsem byl..., co mi bylo do Chliě řečeno, že mám toto nadání byl takový, že jsem si samozřejmě mohl vybrat jakým způsobem, jakým způsobem se bude dál můj osud ubírat. Mohl jsem se stát kýmkoliv, mohl jsem se stát válečníkem, mohl jsem se stát kýmkoliv. Ale mě způsob, mě možnost studovat magii a to, že jsem byl vlastně vybrán, velice lákala a začal jsem navštěvovat odmalicka školu magie v Trindindolu.

Mohl bys konečně potvrdit nebo přesvědčivě vyvrátit pověsti o pronásledování a upalování trpaslíků v Trindindolu?

Sám nevím jak tohle..., tohle..., tato fáma vznikla. Je to zřejmě z toho, že jsem dal veřejně ve známost, že nejen hobiti a elfové žijí v Trindindolu, ale i trpaslíci. Z toho si zřejmě někteří, někteří z naší družiny usoudili, že trpaslíci jsou tam pronásledováni, upalováni, škařeni a jedeni. Myslím si, že..., takhle...

Říká se, že trpaslíci nejsou jedeni. Trpaslíci jsou pouze upalováni a hobiti jsou

Gorganský převrat

Getd z Ruindoru

“Začalo to úplně jednoduše. Prostě jsme takhle seděli v hospodě...”. “Jako vždycky”. “...a popijeli pivo, když tu náhle do vesnice přicválal voják”. “Jak víš, že to byl voják?”. “Poznám vojáka, né”. “A podle čeho?”. “No že prostě vypadá jako voják, to je jednoduchý”. “Nechte toho, prostě přicválal nějaký chlap”. “Chlapi cválaj?”. “Na koni, samozřejmě”. “Aha, přicválal kůň nesa vojáka, o kterém nevěděl, že je to voják”. “Tomu koni to asi bylo jedno, nebo ne?”. “Když je to vojenskej kůň, tak mu to asi moc jedno nebylo, přece vojenskej kůň neponese nějakýho podomka nebo tak něco”. “Kde by podomek sebral vojenskýho koně?”. “Třeba válečná kořist”. “Od kdy získávají podomci válečnou kořist?”. “Třeba od té doby, co vojáci cválaj vesnicí”. “Tak dost! Necháte mě to už konečně dopovědět?”. “No jasně, jen povídej, jenom se do toho tak nezaplétej”. “Já se do ničeho nezapléjám, já vim moc dobře, jak to bylo”. “No tak už to konečně řekni”.

“Přicválal voják”. “Kůň s vojákem”. “Kuš!”. “No jo, už mlčím”. “Tak tedy dojel až před hospodu a tam se zhroutil. My jsme tedy vyběhli z hospody a chtěli mu pomoci. Když jsme ho zvedli, zjistil tady Myšilov, jako nejlepší felčar...”. “Druhej nejlepší”. “Co? Jak druhej...”. “Ticho! Já vyprávím”. “No já jen...”. “Tak radši mlč. Takže Myšilov, jako felčar zjistil, že ten chlap má horečku a v zádech zlomený šíp”. “Nezapomeň dodat, že ten šíp už tam měl dobrý tři dny”. “No jo porad. A taky kůň byl pěkně zpocenen, zřejmě hodně spěchal. Tak jsme ho vzali do hostince a Klabzej ho tam vošetřil”. “Toho koně?”. “Ale houbec, chlápka. Koně sme dali do stáje. No a chlápek se probudil až druhej den vodpoledne, byl asi pěkně unavenej, ale hned jak se probрал, nám řek, že jede z Gorganu, a že tam nastal převrat”. “Přesně tak. Prej tam zavraždili krále a moci se chopil uchvatitel”. “Gorandira zavraždili?”. “Ne, ten už prej umřel před časem, ale jeho syna”. “Von měl syna?”. “No jasně, jinak by musel Halk nastoupit na trůn, když si vzal Manwing”. “A vo to právě šlo”. “Že si Halk vzal Manwing?”. “Ne, že Armúthien, jako Halkova dcera, se stala právoplatnou následnicí, respektive její manžel”. “Vona má manžela?”. “Ne, ten umřel krátce po svatbě, to si možná ještě někdo pamatuje”. “No aby ne”. “Ano, třeba Darlen. Ale teď manželka nemá a o to právě jde. Kdo by se s ní oženil, získá právoplatný nárok na trůn”. “Třeba tady Darlen?”. “Ale Darlen né. Někdo z těch vzbouřenců”. “A co jako vy s tím?”. “No, a to je důvod, proč ten voják přijel, protože princezna...”.

“Jaká princezna?”. “Armúthien přece”. “Halkova dcera je princezna?”. “To víš, že je. A už mlč. Takže princezna zmizela”. “To znám, to je jako když Grundyg necha zmizet Dirriena”. “Ale houbec, prostě někam utekla a nikdo o ní nic neví, takže potřebujou někoho, kdo by jí našel. A to jsme měli být my”.

“A kdo nakonec vlastně jel?”. “Tak především tady Myšilov, Darlen, taky Rien, Dyni, Wulpin...”. “Pak kuchař Králík, Nebuč Kanimúra, Kardaš Pipril”. “A támhleten, co se zase válí vožralej pod stolem?”. “Ne, to je starej ožrala Beryl Sekera, ten se připojil až cestou”.

Roku tisícimpadesátmdruhému po téměř čtyřiceti letech vlády skonak gorganským lidem milovaný panovník Gorandir. Na léta jeho vlády se bude vzpomínat jako na léta rozkvětu a růstu. Lidu rodilo se dosti, pročez se rošiřovala města a byly založeny mnohé vsi a usedlosti. Levné zboží, zejména zemědělské plodiny a surové železo, se uchytilo na zahraničních trzích, především v sousední zemi gwendarronské, což přinášelo důležité zisky výrobcům, pěstitelům, obchodníkům a rovněž státní pokladně. To umožnilo mimo jiné zvednout počet jednotek vojenských a tak zabezpečit nejen hranice státu proti vetřelcům, ale v neposlední řadě zajistit pořádek na cestách a tím zvýšit obchodní pohyb na takzvané severovýchodní cestě.

Po králově skonu se vlády nad Gorganem ujal jeho jediný syn Drumor. Mladý král ovšem nedosahoval autority Gorandirovy. Od počátku jeho vlády byla patrna snaha místní šlechty uzurpovat významnou část rozhodovacích pravomocí pro sebe na úkor královského dvora. Slabý král se více a více podvoloval síle šlechty, což ovšem vyvolávalo odpor zejména městských gild, ale i některých vyšších šlechticů blízkých královskému rodu, jejichž vliv klesal spolu s královým. Král nicméně neměl dost sil, aby zabránil rozpínavosti šlechty, pouze si podobnou snahou popudil proti sobě některé další vlivné rody. Králova moc, ale zároveň i popularita valem klesala a vše skončilo jeho smrtí.

“Co vlastně víme? Že Armúthien vodjela na sever s karavanou, ale pravděpodobně nedojela ani do Staledu”. “Karavana byla přepadená, takže by nebylo divu, že se odpojila”. “Hlavně musíme mít jistotu, že při přepadu nikomu nepadla do rukou”. “Všichni svědci tvrdě, že útočníci prchali, až se jim za patama prášilo. Neměli čas ještě při tom

“Samozřejmě byli nedůvěřiví, ale pustili dovnitř Králíka a Dyniho k jednání”. “A tam jsme konečně potkali Arnúthien. Vypadala vopravdu jako princezna. I když byla určitě unavená, tahat se přes půl zeměplacky s pronásledovatelem za patama na jednoho dopadne”. “No a co říkala?”. “Počkej, na všechno dojde. Dyni se jí snažil zlanřit, aby se vrátila ke svému lidu a kdesi cosi, ale ona říkala, že v Gorganu jí obě strany chtějí použít jenom jako figurku, aby se prodraly k moci. A ona že je unavená a chce odpočívat a chvíli mít klid a všechno si promyslet. Pak sme řekli, že do druhýho dne tu asi bude ta druhá banda a že jim rádi pomůžeme při obraně, což přijali, takže jsme se ubytovali v baráku vojska, protože asi třicet vojáků svýho doprovodu tam měli”. “No a útok přišel další noc. To bylo drsný. Ozval se vevbuch a najednou byl všude zmatek a už se to rubalo”. “Voní přijeli evidentně neviditelný až k bráně a tu pak nějakým kouzlem vyhodili do povětří. Potom vjeli na koních do dvora a všude házeli zapálený pochodně, takže zapálili střechy vůbec všechno co hořelo, takže nastal hroznej zmatek”. “Jo, našťestí ty vojáci toho da Boares měli stejný pláště a pancíře, takže sme je poznali vod vostatních, jinak bysme asi trefili někoho z vlastních”. “A ukázalo se, že Sekera není použitelná ani jako živý štít”. “Jo, ten pajzl byl zase vožralej a vypotácel se z toho baráku, až když mu začala hořet postel. Pak se svalil na mez a usnul. Našli sme ho, až když se počítaly ztráty”. “No dyť se na něj podívejte, von už zase chrápe. Sekero. Beryle. Vstávej”. “To musíš pořádně zatrást”. “SEKERÓÓÓ”. “Eh, já nespím. Chrrr”. “To nemá cenu. Toho by probudilo jediné, kdyby sme ho hodili do rybníka, a i pak by se spíš utopil než probudil”.

“No, ale nakonec to dobře dopadlo a všechny ty hajzly sme dostali. Eště jednou nám poděkovali a dobře zaplatili a jeli sme domu”. “A co princezna?”. “Nevím, tu už sme neviděli. Možná zůtala nebo jela někam dál, kde by se líp schovala”. “Každopádně my sme jeli domu”. “Akorát sme se eště stavili ve Wenarenu na trhu s otrokama a pár jich koupili”. “Vážně, a budou pro vás pracovat”. “Blázníš? Pustili sme je na svobodu. Teda kromě Dyniho, kterej si přivedl dvě hobitky, a Riena, kterej si do svýho pronajatýho pokoje natáh šest elfů”. “Co tam s nima dělá? Elfí orgie?”. “Asi, sou to koneckonců jeho otroci, tak mu možná sloužej”. “Jo jo, to sou ty trindindolský zvyky. Trpaslíka s sebou neměli?”. “Ne, ale v Šedově určitě nějakýho schrástěj. Tam zmizelýho člověka nepostrádaj. A ve Vranigostu je klid, tam ten jejich obřad ani nikdo nevidí”. “Tak tak. Třeba si tam zříděj nový sídlo. Poslední hlavní bašty vznešených elfů jsou Alfheim, Kokrhelov a Trindindol a valem ztrácejí na významu”. “Zaplat' bohům”.

“A co Dyni s těma hobitkama? To je něco jako Míja a Maja?”. “Ně, jedna je eště malá a druhá je sice mladá, ale už by mohla bejt na vdávání. Možná, když Dyni ztratil Anju, že se zase ožení”. “To by sakra moh. Třeba by na tu tragédii zapoměl”. “Jo jo, dneska už si člověk nemůže bejt jistě ani doma. Vždyť ve vsi umřelo za poslední léta snad víc lidí než na výpravách”. “Jo, každopádně z týhle výpravy to bylo všechno”. “To jako, že je konec?”. “Jo”.

Mohl jsem se stát kýmkoliv

Na následujících řádcích najdete rozhovor s mágem Rienem Gwarditem. Tento rozhovor jsme připravili společně s Klabzejem Myšilovem, ale vedl jsem ho sám, neboť starosta liscannorský prohlásil, že nemá s Rienem právě ty nejlepší vztahy a že jsem tudíž vhodnější tazatel.

Kutouš Králík

Je tomu již několik let, co jsi kvapně opustil hostinec U hrocha a odstěhoval ses do osady Vranigost. Co tě k takovému rozhodnutí vedlo?

Tak k tomuto rozhodnutí mě vedlo... přístup starosty Myšilova a toho jakým způsobem vedl věci obecní a toho..., jak jsem řekl přístup starosty Myšilova a jeho vedení věci obecních, to že mám pocit, že je až příliš velký byrokrat i když na druhou stranu to zřejmě určitým věcím prospívá, ale mě toto ovzduší v Liscannoru nes..., řekl bych nesesedělo a proto jsem se raději odstěhoval do vesnice, kde je méně lidí. Je tam větší klid a starosta, nebo starosta... Starosta Aedd vede tuto vesnici velice klidně, velice... Nevznikají tam žádné spory a je to. Je tam, musím říci, hlavně klid a příjemné prostředí pro moje vlastní myšlenky.

Znamená to tedy, že Aedd je opravdu starosta? Honosí se titulem starosta?

No..., já osobně, osobně přímo nevím jestli je starosta. Já ho tak nazývám.

Je pravda, že jsi se odstěhoval z vesnice Liscannor až teprve poté co se provalilo, že neplatíš nájem. Ty jsi vlastně tento dluh splatil až poté co ti bylo řečeno, že v hospodě U hrocha ti již nikdo nenalaje?

Tento..., tento. Já bych to nazval spíše omylem. Nebo samozřejmě omylem, zčásti mojí, mojí, mojí nezodpovědností, ale vypršela mi lhůta

o předem připraveném scénáři. Přesto uchvatitelé tvrdili, že král Drumor zahynul na lovu při pádu z koně a valná část obyvatelstva v nastalém zmatku nevěděla, ke které verzi se přiklonit.

Novým králem byl jmenován Trimik, blízký příbuzný krále, který již nějaký čas předtím dlél na královském dvoře. Soudí se ale, že představoval pouze nastrčenou figurku, jelikož byl královské krve. Za převratem stál pravděpodobně především gorganský markrabě Soulit z Krozzinu a spolu s ním hlavní velitel vojska a palácové gardy Darkel Zloden. Do všeho byl nejspíš zapleten rovněž velitel gorganské posádky Dristin Ogden, soudě podle rychle provedené čistky ve své armádě mezi veliteli loajálními starému králi.

Krátce po jmenování nového krále se však vyrojilo mnoho dohadů a podezření, takže ne všechen gorganský lid ho akceptoval. Především na severu země se tamní posádka vedená polním velitelem Blidze Markonem a postavila na odpor novému králi a místní guverné Lidd Darský jako první oficiálně prohlásil, že byl Drumor zavražděn. Tím se sever stal místem odporu proti novým pořádkům a sjelo se tam mnoho odpůrců uchvatitelů. Nakonec se tam objevil rovněž princ Dijard, bratranec mrtvého krále, který prohlásil, že pokrevně je Drumorovi blíže než jmenovaný Trimik.

Podstatnou věcí také bylo, že nejbližší příbuzní Drumorovi, sestra Manwing a neteř Arnúthien, které měly trůnu nejbliže, zmizeli beze stopy. Obě strany se navzájem obviňovaly z jejich zavraždění, ale o osudu obou žen nejsou žádné zprávy. Jisto je, že manžel kterékoli z nich by zajistil legitimizoval svůj nárok na gorganský trůn.

Ne všichni významní představitelé gorganští se však přidali k jedné či druhé frakci. Zejména je třeba jmenovati velitele jižní části vojsk, muže jménem Draff Simel. Ten sice formálně uznal nového krále Trimika, nově jmenované důstojníky do své části armády však poslal zpět do Gorganu a odmítl jakékoliv zásahy do svého vojska a svých kompetencí. Je si dobře vědom, že jižní část Gorganu bohatá na naletišť rud, skýtá značné příjmy gorganské koruně a její odríznutí by královskou frakci zbavilo mnohých prostředků. Král si to zřejmě uvědomoval rovněž, neboť odvolal všechny plánované změny ve složení jižní armády a potvrdil Draffa Simela jako hlavního velitele.

Další důležitou osobou, která se nepřidala ani k jedné frakci a zachovala absolutní neutralitu, byl baron Hynek z Kozího vršku. Baron disponoval poměrně značnou žoldněřskou armádou, s níž bojoval na východě, proto se obě strany snažily získat ho na svou stranu. Baron v podstatě po pádu předchozí královské moci získal pod kontrolu značnou část východního Gorganu, která

ovšem v rámci království nebyla nijak strategicky významná.

“Zdar, tak jsme tady”. “Kde ste u všech bohů byli tak dlouho? Čekali jsme vás už včera”. “No, totiž, my sme na vás čekali v Marionu”. “Cožé?! To si snad děláš prdel. Řeklo se, že sraz je v Brionne na náměstí u kašny”. “No, na náměstí u kašny jsme čekali, to jó...”. “...jenom v jiným městě, chceš říct. Vás tak někam poslat”. “Na mě nekoukej, Darlen to měl na povel”. “Myšilove, prosímte, tebe nezajímá, kdy a kde je další sraz družiny?”. “Na náměstí u kašny”. “A v kterým městě, to né?”. “Náhodou, byl sem první koho napadlo, že sme v blbým městě”. “A zjistili ste aspoň něco?”. “No, vlastně ani né”.

“A vy ste zjistili co, když ste tak chytrý?”. “Tak především. Noriane de Bon, jinak taký Noriane Kallová...”. “Cože? Počkej. To jako jak, Kallová?”. “No normálně. Je to dcera Coreye Kalla a gorganský šlechtičny”. “Vážně?”. “Jo vážně, a už mě nepřerušuj. Takže, její matka se po smrti Coreye znovu provdala do Brionne a dcera rovněž přijala otčímovo jméno. Její rodiče se před několika lety utopili na moři a ona prodala panství v Brionne a přestěhovala se do Gorganu. Co se dělo tam, o tom tady záznamy nemají, ale pravděpodobně se tam dostala ke dvoru, kde se sprátelila s Arnúthien. Každopádně, její otčím měl sestru, která si vzala nějakýho Chrise da Boares. Ti se přestěhovali do Mondragonu. Takže teď nejspíš víme, kam míř”. “Jó, a kam?”. “Piprile, poslouchals mě vůbec?”. “No jasně že poslouchal, jenom mi tak vrtá hlavou...”. “Tak dost. Konec řečí, jedeme do Marionu”. “Dyť my sme před chvílí votamtaď přijeli”. “No, a teď tam jedeme zpátky”.

Baron Gustav z Kozího vršku zemřel na podzim roku tisícíhopedesátěhodruhého, půl roku po vladafi země, králi Gorandirovi. Veškerý jeho majetek a tituly připadly jeho synu Hynkovi.

V žilách nového barona kolovala od malička dobrodružná krev. Už jako mladík bojoval v žoldněřském vojsku ve válkách městských států tarrských zemí, východně od gorganských hranic. Později je o něm známo pouze to, že se jako žoldněř potuloval po světě, ale o tomto období jeho života nejsou žádné přesné záznamy a sám baron se k nim zřejmě nechce vracet.

Po smrti svého otce se ujal správy panství. Spíše ale využil zděděných prostředků, aby sestavil vlastní žoldněřské vojsko. Tak se na královském území pohybovali v podstatě cizí

střepů, bahna a řas. Zbavil dno rybníka i trosk Burbbagova škuneru. Po znovunapuštění plného stavu vody byl pod rybníkářovým vedením osazen rybami.

4) Pro upřímný a neutuchající zájem pana Moorheda o můj chov prasat, rozhodl jsem se tento obnovit. Koupil jsem tři vepra a stádečko koz. Myslím si, že chov domácích zvířat je dobrý jak pro potřeby chodu naší usedlosti, tak i pro kmotřence Melatara, který se prací kolem hospodářství leccemu přiučí. Rozhodně je ale zdravé, mít kolem sebe život.

5) Spáleníště, které hyzdilo obec na místě bývalého Herbertova pozemku, vadilo spíše těm, kteří bydlí dál a mají výhled zastíněný o poznání krásnějšími stavbami. Od pana Darlena, s jehož domem smradlavý pruh země přímo sousedil, jsem neslyšel jediné výtky, ale rozhodl jsem se nechat celé místo srovnat se zemí, zavězt ornicí a osít travou. Už není třeba mít strach, že si na tomto místě budou hrát děti a obávat se, co že to vyhrabou.

6) Na základě silného volání starousedlíků byla sklizena úroda Janternu a proběhla dražba, jejíž výtěžek se rozdělil mezi obecní pokladnu a další osoby dle starostenského prohlášení v této věci. Je také pravdou, že dražba jako způsob nakládání s plody sklídila jistou kritiku z řad obyvatel.

7) Vzhledem k tomu, že Beryl Sekera, opilec vykázaný z obce, ukázal během poslední výpravy mnoho světlých stránek svého charakteru, rozhodl jsem se předchozí nařízení odvolat. Osobně jsem se s ním sešel a prodiskutoval s ním pohnutky, které mě k opatření proti jeho osobě vedly. Pan Sekera se rozhodl, že nastoupí v obci na uvolněné místo hrobníka. Na základě jeho úctyhodných předsevzetí jsem se rozhodl udělit mu občanství. Beryl Sekera odkoupil od obce dům č.p.33, který kdysi býval ve vlastnictví rodiny Reblledových.

8) Elf Šírkéz Frangoetia, který se s družinou jako nováček vrátil z výpravy do Trindindolu, se ubytoval v hostinci U hrocha. Vzhledem k tomu, že jsem se mu cítil povinován za záchranu života, přistoupil jsem k udělení výjimky ohledně liscannorského občanství. Mladý elf získal i povolení ke stavbě domu, ale z důvodu neutěšené finanční situace této výsady zatím nevyužil.

9) Ve vsi se počátkem roku 1057 objevil nový obyvatel, námezdný kroll Egh. Tento koktavý čahoun se za příležitostné práce pro pana Jeremiáše

ubytoval v hospodě. Nutno dodat, že laciné lý jeho svalnatých paží využívá nejeden liscannořan. Kroll Egh prý pochází odněkud z Rugornských skal.

10) Dyni Longodon, ovdovělý alchymista z domu č.p. 36, který vychovává dceru Anju a dívku Dany, původem z wenarenského otrockého trhu, se rozhodl přistoupit k adopci. Dany tedy nyní užívá rodového příjmení Longodonová a všech výsad, které z toho v budoucnu mohou pramenit.

11) Ve vsi se konečně po dlouhé době objevil pan Krubrok Krouk, který z důvodu nepořádků předchozího starosty obce přišel o pozemek a občanství. Pamětliv způsobů, jakými Darlen Moorhed spravoval vesnické záležitosti, pozval jsem Krubroka k sobě domů, kde jsme tehdejší události rekonstruovali. Krubrok Krouk na mne působil dojmem velmi slušného člověka. Přiznal jsem jeho nárok na pozemek, udělil mu občanství a právo na stavbu domu. Malý hobit nové vlastnictví vykolikoval v lese nad Liscannorem, leží na kopci v lese jihovýchodním směrem od vinice pana Králíka. Se žádnou stavbou se ale tohoto roku nezačalo.

12) Obyvatelé vsi konečně schválili znak Liscannoru. Konečná varianta, co se týče kontur, zvítězila jednomyslně. V otázce barevného vypořádání se sice většina také vyslovila pro, ale rozhodl jsem se nechat prostor pro předložení barevných variant a pro diskusi. Zatím tedy máme z prvního kola obrysový (nebarevný) znak, kterému vévodí liščí hlava, dívající se z nory, kterou představuje kruh.

13) Nejtragičtější událostí tohoto období se stala bezpochyby vražda pana Joachalenta Sallenta v nejlepším pokoji hostince U hrocha 17. 5. 1057. Okamžitě poté, co pan Egh přinesl zlou zvěst, vyrazila po teplých stopách vraha trestná výprava. V lese severním směrem od vsi bylo nalezeno a ohledáno tělo mrtvého cizince. Podle úsudku mého a pana Moorheda byl mrtvý vrahem starého pána a podlehl následkům smrtelného zranění při páchání mordu. Tělo bylo převezeno do Liscannoru a zahrabáno na bývalém pozemku Herberta Álfheimského. Jeremiáš Čípera mi předal Sallentovu poslední vůli, která byla přečtena při pohřebním obřadu. Vyplynuly z ní závažné skutečnosti, které daly podnět k mukurskému tažení.

II. Podzim roku 1057 a počátek roku 1058

smysluplnost. S tímto pocitem, kdy státní úředníci bezostyšně šlapou po králem svěřených právech základních kamenů této stavby, bez nichž tedy sama o sobě ztrácí význam ve všech návaznostech, nemohu (a přirozený pud sebezáchovy mi to velí) dostát své povinnosti zachovat věrnost království Gwendarron. Samozřejmě tedy v případě, že v dohledné době nepovstane někdo z povolanych, neuvede věci na pravou míru, neosvětlí důvody hrubého porušení práv občanů Gwendarronu a starostenského úřadu obce Liscannor, neoznačí viníky a nepotrestá je. Toto bych bral za pochopitelné a jaksí na místě. Jako starosta Liscannoru tedy považuji za nezbytné nutné prošetřit a postihnout následující záležitosti; nebo je alespoň (pokud se na jejich nestandardnost vztahuje nějaký státní zájem) dostatečně povolanou a svěprávnou osobou bez arogance vysvětlit a napravit jiným způsobem. Jedná se o následující záležitosti.

1) Civilní soud s jakýmisi zedníky

Gwendarronská patrola mi jakožto starostovi Liscannoru doručila obsílku k soudu. V obsílce bylo napsáno pouze: Dostavte se. Žádný důvod, žádné předchozí vyšetřování, nic bližšího. Ani přes to, že následující věc by na základě pouhého zjištění faktů přímo na místě mohla být vyřízena a nemusel by být zatěžován soud. Velitel patroly na přímý dotaz, v jaké že je ten soud věci, stroze odvětil, že mne to nemusí zajímat. Že jsem prostě obžalovaný, a když se nedostavím, bude se mnou zaseto. Dobře, dejme tomu. Dostavil jsem se tedy k soudu. Chtěl bych předeslat, že k soudu civilnímu, ve věci banální, jakých se ve městě Nurn schází jistě několik do týdne.

Soudce bez jakéhokoli vyšetřování oznámil ve zkratce následující. Pan Klabzej Myšilov se provinil nezaplacením dlužné částky tři sta zlatých partě zedníků, kteří provedli opravy liscannorského hřbitova. Na místě tedy peníze vyplatí a zaplatí výlohy soudu. Konec. Tečka. A co na tom, že pan Myšilov ony zedníky nezná a znát ani nemohl, nikdy je na práci nenajal a neslibil jim žádné peníze. Co na tom, že neexistuje jediný sebemenší důkaz, jediný svědek a navíc že obžalovaný dva měsíce ve vsi vůbec nebyl? Po tom se pan soudce ani pítit nemusí - nepotřebuje to. Má přeci jasně udání, a co na tom, že jde o tvrzení proti tvrzení? Stojí tu slovo námezdního zedníka proti slovu starosty obce, tak jaképak štráchy? Rozsudek zní: vinen, a nějaké vyhrožování stran žalující strany ohledně rozbourání hřbitova, když nebudou peníze, je jen příjemným zpestřením dne. Tak to ne. Takovému soudu se výlohy neplatí!

2) Obsazení Liscannoru cizím vojskem

Šestnáct předradostiny 1059, půl deváté ráno. Na dveře Klabzeje Myšilova, starosty Liscannoru, buší velitel hamilcarského vojska, obklopen dvanácti uniformovanými muži v plné zbroji. Tou dobou už čtyřicet tři po zuby ozbrojených mužů obsazuje těsnou blízkost Janternu. Čekají na rozkazy. Velitel vojska je pozván do domu, ale je upozorněn, ať se jeho muži utáboří za vesnicí, že je přítomnost takového vojenské síly uvnitř vesnice nevhodná. Toto starostenské právo je odmítnuto s odvoláním na jistý dokument, který opravňuje hamilcarské vojsko k „volnému průjezdu Gwendarronem“. Velitel hledá Krubroka Krouka. Dozví se, že je mrtvý. Nabízí tedy liscannorským práci. Odevzdat jeho pánu do Hamilkaru prsten nemalé hodnoty. Za toho nabízí celých sto zlatých. Po té, co Klabzej Myšilov zakázku odmítá s odkazem na nerentabilitnost obchodu a posílá muže pryč, je starosta nazván „hastrošem“ a jeho dům „špinavou kůčou“. Pochopitelně je po hostu požadováno, aby okamžitě se svojí armádou odtáhl z Liscannoru. Přitom voják dosti nevybíravým způsobem upozorňuje, že pod „volným průjezdem Gwendarronem“ si onen cizák představuje porušování práv obce, starostenského úřadu, vyhrožování fyzickou likvidací, ale i volný pohyb po soukromém majetku kohokoli se mu zachce. Vydává svým mužům rozkaz k obsazení náměstí. To, že si pod „volným průjezdem“ představuje i vraždu gwendarronského občana a obecního starosty, protože jede po cestě oznámit úřadům obsazení Liscannoru vojskem cizí země, není už v této chvíli nic překvapujícího.

Zarážející je ale přístup gwendarronského státu. Vyslaný vojenský oddíl pětadvaceti mužů není schopen zajistit pořádek, ani od sebe oddělit znesvářené strany. Není schopen dosáhnout zcela pochopitelné věci, a to odchodu okupačního vojska mimo území napadené gwendarronské vesnice. Vyšetřovatelé už zřejmě mají své instrukce - zamést veškeré důkazy. Od počátku se zcela nezakrytě staví na stranu Hamilkaru, do úředních spisů záměrně pozměňují výpovědi svědků. Například vznesený obvinění z pokusu o vraždu a nepodřízení se nařízení o vyhoštění z obce, uvádějí pouze jako pokus o zabití. Od chvíle zjištění této manipulace s fakty pro jistotu výpovědi ani neautorizují, neprovádějí opisy, vyšetřování je zřejmě od této chvíle tajné. Nutno podotknout, že běžná práva jsou upírána pouze jedné ze zúčastněných stran. V tomto okamžiku je jasné, že velení gwendarronského oddílu má předem dané rozkazy porušení zákona ignorovat. O tom svědčí i fakt, že občané státu jsou vyslýcháni veřejně, kdežto s hamilcarskými se vedou o poznání

„ Boj Jéσαιel a Achaiach “

Toto je opis onoho záhadného dokumentu z knihovny Rienu Gwardita, ktorý dokladoval podivné úkazy v kraji Kree. Do této oblasti se uskutečnila poslední družinová výprava.

Boj Jéσαιel a Achaiach výťah

V podstatě se nejedná o boj v pravém slova smyslu, jde tedy především o “Konjunkci sfér “ nám známých jako Jésaiel (věděni toho co je) a Achaiaich (věděni toho co bylo), které se střetli podle mého někdy kolem roku 500 - 600 na východních plání, přičemž epicentrum bylo na území dnešní osadní kolonie Kree, která dnes již těží z relikvů konjunktce

... v epicentru konjunkce se jisto jistě otevřely
trhliny světa a celá zem byla ovlivněna působky
těchto nevydaných změn . Na zem začali pronikat
nejrůznější bytosti , jak hmotné tak i nehmoté formy
bytí které po zakončení těchto změn zůstali
uvězněni v našem světě . Viz mé terení pozorování
v oblasti Kree ...

...Svého času jsem udřoval spojení s Lybbsterským badatelem N.K. , který je toho názoru , že temná (přesněji nekromantská magie) je relikvií těchto dob . Nemohu to popřít , protože jeho znalosti v tomto oboru jsou nesporné .

KS (konjunkte sfér) je bezesporu těžko
dokazatelná ale bezesporu skutečná konzultoval
jsem to i s mnoha odborníky ...například Lawrence
y Celeb ...který se odvolává na Teori Chaosu a
N.K. mu horlivě přizvukuje ...
- viz traktáty o Chaosu ,
- či Chaosu teoria

poznatky : Formy bytí (faunu , floru, daemoniui, elemethaliu a morderiu) mnou uznané jako nestandardní pro podnební pás a lokalitu osadní oblasti Kree;

Flora: - zmutovaná forma celeru , domorodci nazývaná Švič (dle mého názoru obsahuje urychlovače metabolismu, nějaké halucinogeny etc .etc.) ...domorodci hojně užívaný
- U většiny většiny pěstitelských plodin (viz pšenice, luštěniny, a různá zelenina) jsem zjistil, že půda je pro ně velmi příznivá ...šlechtění dorazalo nárůst produkce z jednoho plodu o 200%.

Fauna: - V zemědělských chovech ... obrovský

nárůst svaloviny u všech druhů (dá se též mluvit o mutaci)

Právě tím jsem si všimnul nepopsatelných mutací jedinců , běžných lesní, chovných , i vodních zvířat

Horníci poukazují na značný nárůst podzemních (lunárních) bytostí viz :

Humanoidní - Budzog , Maquaq a Permon , Skurut (skřet) , Ork (jedná se o nepodložené informace)

Nehumanoidní (dle mého názoru ... uvězněných reliků) : Bazilišek , Mantikora , Dragomor (též nepodloženo)

*Má podmanivý hlas
jako srpky luny šitíhlý pas
hlavu zdobí vraní vlas
děvče mnoho má to krás
..až de z toho mráz*

Toto jest výňatek z velké Wajšjiny věštbý. Wajšjína věstkyně z Malíkornu , ještě před veřejným upálením , během tortury upadla do všetekeho tansu a předpověděla civilizovanému světu příchod jakéhosi mesiáše či proroka , který utopí zem v krvi (obrazně řečeno) . Což mě zaráží , čtj jsem listinu , kde je celé znění věštbý a jsem přesvědčen , (příkladně ... z jiných světů , krasavice - měj i tvů to bude vládce) přiládám další seznam poznatků ...viz

Naproti tomu Slavný Astrologus ... Magnus Dlouhověký, jest přesvědčen , a říká , že hvězdy a cosmos a jejich konjugatura vzájemě ovlivňují dění(tedy I konjukci sfér) na středobodu světa (naší celozemě). Tedyžto nepřímou předvádět katastrofy rozličných rázů

Snažil se dokonce určit i přesný středobod , a jeho výpočty se dokonce shodují s mými , (studoval jsem pod tímto rektorem a dlouhý čas spolupracoval na jeho astologických pokusech)...určili jsme středobod na východ , asi 24 -36 námořních mil na západ od ostrovní říše Erkracht . Ostatní Přední Astrlogové příkladně Horácius Dogvel , Morgela aep Walden , Jiquel Nastrog a Fioxa do oinox s námi rozhodně nesouhlasí , odvolávají se na vlastní výpočty . Dokonce Horácius nestoudně tvrdí , že (celozemě) je prý kulatá , ta nestoudnost a hloupost a omezenost , jen si to představte

- odkazy: Středobod - Magnus Dlouhověký
Přírodní živly - Morgela aep Walden

jedeni.

Ne, ne, ne, ne, ne. Hobiti u nás opravdu nejsou jedni. Hobiti jsou v Trindindolu velice vážení pro svoji..., pro svoji veselost, pro svoji..., pro svoji určitou radost ze života, kterou, kterou, kterou..., která z nich vyzařuje. U nás..., takhle abych možná..., možná by bylo dobře abych, tak nák osvětlil proč vůbec jsou hobiti v Trindindolu. Kdysi dávno, kdysi dávno ještě za špatných časů byli hobiti pronásledováni jako elfové a u nás, v naší zemi našli určitý azyl. A protože jsou povahy veselé a vůbec ne agresivní a velice přjemní..., jsou to přjemní společníci. Tak byli přijmuti. Myslím, že se jim u nás velice dobře daří. Abych se vrátil..., abych se vrátil k trpaslíkům. Trpaslíci jsou u nás... trpaslíci jsou známi svoji..., svým citem pro těžbu rud a těžbu veškerých možných hornin, vhodných ke zpracování. Například kovu, zlata, veškerých dalších cenných kovů a bylo by..., bylo by hříchem kdyby představení Trindindolu nevyužili této schopnosti a trpaslíky, trpaslíky, trpaslíky nenechali konat práci v Trindindolu, které nejlépe rozumí. Myslím, že jsou za to dobře placeni, myslím, že si u nás přijdou na velice slušné peníze a zeptejte se jakéhokoli trpaslíka, jestli byl jeho děd, praděd nebo kdokoli, kdy, někdy upálen nebo mu bylo v Trindindolu jakkoliv ublíženo. Myslím, že ten vám nejlépe vyvrátí tuto fámu, která po Nurnské družině koluje.

V Trindindolu byly z moci úřední
Nurnské družině zabaveny všechny písemnosti,
což je podle tebe v tamním kraji běžným zvykem.
S tímto zřejmě souvisí i tvoje neutuchající, ba
přímo chorobná touha po spiscích všeho druhu.
Toto se neblaze projevilo třeba v Černé
knižovně. Máš své chování pod kontrolou a kam
až jsi ochoten v touze po poznání zajít?

Jasně. Myslím si, že tato otázka je, nebo, že dedukce v této otázce trošičku špatné. V Trindindolu byly družině písemnosti zabaveny z důvodu..., z důvodu zjištění. Z důvodu zjištění pobytu družiny na místě, aby se představení Trindindolu dozvěděli proč zde družina je, aby se dozvěděli jakým způsobem se sem dostala. To byl důvod, proč jim byly zabaveny veškeré písemnosti. To právě..., to právě si myslím, že druhá část otázky je špatně položena. Ne, že by se toto projevilo. Jak jsem řekl už předtím bylo to z důvodu, aby představení Trindindolu věděli proč zde družina je. Moje touha po vzdělání je opravdu velká. Já jsem velice..., já jsem velice rád. Rád studuji veškeré staré písemnosti, veškeré staré poznání kdo, což, které obývaly Starozemě, Staré země před námi shromáždili a je pravda, že se to dá

trošičku nazvat posedlostí. V Černé knihovně se to projevilo, naprosto..., naprosto velice. Řekl bych na sto procent. A sám si, sám si když se na sebe podívám, když se na sebe podívám zpětně, tak se za to trošičku, trošičku stydím. Budu se snažit pokud se nám naskytne příště podobná příležitost svojí touhu a svůj chtít, nazval bych to přímo takto, krápánek krotit.

Řekni nám něco o trindindolském fenoménu organizovaného převáděčství. Jak se mohli Nurnští sami přesvědčit, jsi do této činnosti zapleten i ty. Za převedení skupiny přes hranice sis řekl o 20.000 zl. Jakým způsobem samotné převádění funguje, podle jakého klíče se rozdělují zisky a kam plynou?

Chachachacha! Trindindolský fenomén převaděčství! Opravdu velice zajímavě nazváno. Já jsem, já sám když družina byla v Trindindolu jsem chtěl družině pomoci a družinu z Trindindolu dostat. Ze svých studií a samozřejmě ze svého života v Trindindolu mám, spoustu..., spoustu známých přátel a napadlo mě..., jeden z mých přátel právě slouží v hraničním lese. Slouží v hraničním lese. Napadlo mě, že by bylo možno..., bylo možno přes něho, jeho samotného družinu dostat. Dostat ven. 20.000 zlatých bylo proto, že pokud by se na to, pokud by se na tuto věc přišlo..., byl by z toho obrovský poprask a bylo by z toho něco co se v Trindindolu nikdy nestalo. Těch 20.000 bylo proto, abych zlomil jeho samotného k tomu, aby družinu, Nurnskou družinu z Trindindolu..., z Trindindolu dostal. Není zde, v Trindindolu nefunguje nic takového jako převaděčství dovnitř, ven, pašování a další takové věci. Já sám o tom nic nevím. Je...

Ačkoli jsi jedním z nejzkušenějších družiníků, stále jsi nebyl zvolen vůdcem. Změnil se nějak tvůj názor na připravenost tvé osoby nést tuto roli? Proč si myslíš, že nedostáváš dostatečný počet hlasů?

Je to možné, že se občas projevují v družině jako nerozhodný muž. Mám to v povaze. Nedokážu si vybrat správnou cestu. Nebo nedokážu se správně, nebo rychle rozhodnout ve..., proto, jak by družina měla na určitou situaci reagovat jako celek, a odhadnout její sílu. Například: jestli má pokračovat dál, nebo odpočívát. Možná jsem trošičku rád, že jsem nikdy nebyl zvolen vůdcem a že jsem nikdy, že sem na sobě neměl tuto zodpovědnost. Na druhou stranu si myslím..., na druhou stranu mě to trošičku..., jsem z toho trošičku nešťastný, protože to..., protože..., protože..., protože to malinko zraňuje moje vlastní ego. Byl bych rád..., byl bych rád zvolen vůdcem. A doufám,

unášet princeznu”. “A nebo prchali právě proto, že už jí měli”. “Myslím, že né. Ty vesničani se vyjadřovali poměrně jasně. Každopádně do Staledu nedojela, takže je možný, že jela na západ k moři”. “Přesně, podle toho, co víme, by mohla mít namířeno do Brionne, vodkat’ pochází ta její přítelkyně”. “Ale proč teda mířili s karavanou a sever?”. “To nevím, třeba chtěli bejt ve větším bezpečí”. “S přepadenou karavanou?”. “To asi nemohli vědět, že karavanu někdo přepadne”. “Ale je to stejně podezřelá náhoda, že přepadli karavanu zrovínka s princeznou. Dyť lidi říkali, že cesty tady jsou poměrně bezpečný”. “To nebyla žádná náhoda. Někdo po ní de a maj už pěkných pár dní náskok”.

“Co sme vlastně zjistili? V Turstu nás kontaktoval ten chlap...”. “Rhen Akchlem”. “Jo, ten, a vysvětlil nám situaci”. “Což jsem vůbec nepochopil”. “No, já taky ne úplně zcela, ale pro pátrání to nebude moc důležitý. Hlavní je, že v Gorganu teď o trůn bojujou dvě frakce a každá chce Arnúthien jako trumf při nárokování trůnu”. “A my jí máme přivést těm hodnejm”. “Přesně tak”. “To se mi nějak nezdá, jak víme, že jsou ty hodný?”. “Protože ty druhý zavraždili krále, to ti nestačí?”. “No, stejně by v tom mohla bejt nějaká čertovina”. “Hele, to je teď jedno. Hlavní je, že před náma vyjela ještě nějaká jiná skupina, která princeznu honí taky a zřejmě nemá špatný informace”. “Proč myslíš?”. “Třeba ty dvě ardesy, co jsme dostali na kontakt spolehlivých lidí. Voba baráky byly prázdný, jeden chlap mrtvej a druhý zmizel”. “Naštěstí nás kontaktoval sám”. “Jo, naštěstí, i když by to šlo vyložit taky tak, že jsme se chovali tak nápadně, až nás objevil”. “To je jedno, hlavně, že nám zjistil, kam Arnúthien vodjela”. “To nám bylo teda moc platný, teď už nevíme zase nic”. “Ale aspoň víme, kde není”. “To nám při hledání moc pomůže”. “Nechte toho, aspoň se máme čeho chytit”.

“Ale je dobře, že jsme aspoň dostali toho chlapa”. “Myslíš jak jsme mu vyplenili barák? Chachá, to byla prdel”. “Ani bych nefek, málem tam zakapal Darlen”. “Von nezakapal málem, kdyby Gwardith neměl eště trochu grulu, tak by bylo po něm”. “No ale jinak jsme to tam vyvraždili dobře, ne?”. “To jo. Zvlášť Klabzej pobil, co se jenom hnulo”. “Pravda, vzpomínám si, jak tý tlustý kuchařce zarazil hůl vostrym koncem do břicha a jak skučela a svíjela se po pokoji”. “A nebo ta mladá služtička, schovávala se pod postelí, ale druidskej jí vytáh a rozbil jí hlavu. Bylo jí sotva patnáct”. “Vůdce řek všechny pobít a nebrat zajatce, kromě toho hlavního šéfa, a když vůdce řekne všechny pobít, tak to znamená všechny pobít. Stejně to byli zaprodanci nepřátel”. “No jo, už dlouho neobětoval dítě Smrkenovi, však já sem viděl ten lesk v jeho vočích”. “Jen počkej, taky na

tebe dojde”. “Ták, a seš u Smrkenu v nemilosti”. “Ty taky kušuj”. “Bejt tebou, tak vod teďka při Klabzejově hlídce nezamhouřím oka”.

“Nehádejte se, to už je teď jedno. Aspoň sme něco zjistili vo těch druhých chlapecch”. “Stejně toho moc nevíme, že je jich asi deset a vede je zřejmě čaroděj”. “Je to přece jen přesnější, než co nám řekli trpaslíci”. “Jó, trpaslíci, kde je jim asi konec”. “Jdou po naší stopě”. “Nestraš”. “Ať si dou. Jak známo, karzadenští trpaslíci jsou největší sráči na světě”. “Já bych se tak nesmál, kdyby Rien nedostal ty dva kouzlem, mohlo by to bejt horší”. “Aspoň sme měli zajatce, i když nám moc nepomohli”. “Ale jo, víme, že Arnúthien se k trpaslíkům nedostala a že jí pronásleduje banda, která nějaký trpajzlíky pobila”. “A mysleli si, že sme to byli my a šli po nás. Stratili sme spoustu času, když sme jeli na jih, abysme se vyhnuli dalším hlídkám”. “A teď ještě hrozí, že nás budou pronásledovat, když jim Dyni vyřezal nožem do tváře N”. “No co? N jako Nurnská družina”. “Já říkal, že je máme popravít, takhle o nich eště uslyšíme. Dejte na má slova”.

“Hele, co je to za vojáky, jak teď vešli?”. “Hm, zajímavý uniformy, takhle světle zelený. A na štítech maj hlavu kozy”. “Koža? Počkej, to mi něco říká. Ale co?”. “Koží vršek. To je nějaký chlápek v Gorganu. Jenom nevím, na který straně”. “Já vim. To je ten neutrální”. “Počkejte, zkusím se jednomu nabourat do hlavy”. “To je nápad, zkus to”. “Tak co?”. “Když mě budete pořád rušit, tak nic”. “Ticho, himbajs, nerušte ho”. “To platí i na tebe”. “No jo, dyť už mlčím”.

“Už to mám, ale moc toho není”. “Tak sem s tím”. “Něco vezou do Gorganu a moc jim záleží na tom, aby to dovezli v pořádku”. “To by mohlo bejt zlato. Co je takhle vokrásť?”. “Nesmysl. Nemáme čas. Musíme jet na druhou stranu”. “Co teda podniknem?”. “Pojedem do Zihнару a odtamtud lodí do Brionne. Prej je to rychlejší, než po cestě, a taky můžeme zjistit, jestli tudy Arnúthien nejela. Někdo by si moh na něco vzpomenout”.

* * *

Pohledy na smrt gorganského krále Drumora se v mnoha ohledech různí. Všeobecně se ovšem dnes předpokládá, že byl zavražděn, aby na jeho místo mohl být dosazen nový král. Odpovídají tomu zejména události po králově smrti. Především byl nový král jmenován ještě v den smrti krále Drumora. Dále zemřelo několik dalších lidí blízkých starému králi, někteří za podezřelých okolností, někteří zdánlivě přirozeně. Krom toho bylo mnoho lidí sesazeno ze svých funkcí a na jejich místa byli jmenováni lidé noví. To vypovídá

pobyty nebo zaplacení, zaplacení pokoje u Hrocha a v tu dobu jsem byl na výpravě. Až když jsem se vrátil, tak mi bylo..., tak jsem byl urgován o zaplacení a poté jsem to zaplatil. Ale, ale ten humbuk..., je pravda, že ten humbuk, který okolo toho vznikl také částečně vedl k tomu, že jsem se odstěhoval.

Ve Vranigostu jsi několik let bydlel v dosti nuzných poměrech, v prostorách místní nálevny. O elfech a zvláště o kouzelnících se tvrdí, že mají rádi pohodlí. U tebe tomu tak není?

Já nevím jestli jsi byl na návštěvě v nálevně ve Vranigostu, ale ty poměry tam rozhodně nejsou nuzné. Byl tam velice prostorný pokoj s velice, s velice..., paní která se, která se. Paní, která se o mně starala byla velice příjemná a postarala se i o můj nepořádek, jak přiznám dost často vznikne, vznikne tam, kde žiji, nebo v pokoji, kde žiji, vznikne nepořádek. Prostě jsem kropátko roztržity, ale, ale jako já bych to neoznačil, rozhodně bych to neoznačil nuznými poměry. V..., bydlelo se mi tam velice příjemně. Jak musím říct obsluha byla naprosto perfektní.

Po několika letech sis konečně postavil vlastní obydlí. Kamennou věž na útesu, kterou obýváš sám. Není ti v ní, potažmo ve vyliďněném Vranigostu, poněkud smutno?

Ne! Ne, rozhodně mi není smutno. Já jsem rád, že jsem získal svůj klid a to, že jsem si postavil věž, kamennou věž. Je to, je to. Já jsem... . Jak jistě víš, pocházím z Trindindolu a..., no tak jako lidé většinou bydlí v domech, tak já jsem byl odmalicka zvyklý, že jsem bydlel ve věži. Takže, takže..., proč bych si nepostavil za prvý: věž, za druhé: ve Vranigostu, jak jsem řekl, smutno mi není, jsem zde naprosto spokojen. Je zde klid, krásný výhled na moře a velice to prospívá mému..., mému..., mě... . Mě samotnému! Chachacha.

Opustil jsi své původní profesní zaměření, studium ohnivě magie, která podle tvých slov je tím největším z magických směrů. Proč ses vydal cestou menšího odporu a co je pravdy na tom, že občas neváháš použít i magii temnou?

Opustil jsem... . Je pravda opustil jsem směr ohnivě magie. Ty kouzla, kouzla ohnivě magie samozřejmě využívám dál. Samozřejmě dále si myslím, že je to jedna, že je to jeden z nejlepších směrů magie, protože když sesílám magii, která má, řekl bych, zraňovat nebo pomoci družině tak si

myslím, že ohnivá magie je... .Stále si myslím, že ohnivá magie je nejlepší. Na druhou stranu, na druhou stranu v minulém rozhovoru jsem naznačil, že bych rád se vydal trošičku jiným směrem. Psychická..., psychická magie mě vždycky velice lákala. Vždycky mě velice lákalo studovat jak svoji mysl, tak mysl druhých. A myslím si, myslím si, že tento, že tento způsob není tak viditelný, ale po určité době co ho zatím studuju, zjišťuji, že je, že je..., myslím si, že i silnější. Silnější než magie, než magie - přímo čarování kouzel. Je pravda, je pravda, že spíše z temné magie mě spíše láká to..., tak stránku magie jako takové znát. Vědět a myslím si, že pokud, pokud ji budu znát, tak se mi proti ní bude lépe zasahovat. Nemyslím si, nemyslím si, že jsem zatím použil jakékoli temné kouzlo. Nemyslím si, že jsem zatím ve svém životě použil jakékoli, jakékoli temné kouzlo. Ale je možné, že v krajím případech po této, po této magii sáhnu, ale doufám, že ne.

Dlouho jsi před družiníky polohu Trindindolu tajil. Družina se však vlivem okolností měla možnost do něj podívat. Jak se díváš na to, že je tvoje domovina ostatními znevažována, ba přímo haněna?

Polohu Trindindolu jsem skrýval..., myslím si, že to jsem již naznačil v minulém rozhovoru, proč jsem skrýval a v doplnění, ve svém doplnění v rozhovoru..., který jsem napsal do Lyškánory jsem myslím podrobně roze-psal co a proč mě vedlo k tomu, že jsem polohu Trindindolu skrýval. To, že se..., já sám jsem byl docela rád, že se družina do Trindindolu podívala. To, že..., to, že... se stále k Trindindolu jako takovému staví jako družina nepřátelsky, nebo nemyslím, že nepřátelsky, ale s určitým odporem se staví k Trindindolu. Bylo proto co tam zažili, ale z vyprávění dobrodruhů si myslím, že moji spoluobčané se k nim nechovali nijak zle a to co tam, to co tam zažili bylo, bylo vinou toho, že opravdu v Trindindolu není povolen, jakýkoliv, jakýkoliv, jakákoliv jiná rasa, kromě elfů a hobitů zde pobývala. Není povoleno, aby v Trindindolu jakákoliv, jakákoliv jiná rasa, kromě elfů a hobitů pobývala. Proto se samozřejmě moji spoluobčané bránili a snažili se to vyšetřit jakým způsobem se tam družina dostala, jakým způsobem se tam dostala, proč se tam dostala a další, další události. Myslím, že družina..., myslím, že družina sama, sama nezažila z Trindindolu, z Trindindolu to dobré.

Velmi jsi družině vytýkal, že v době, kdy byla tvá rodná zem napadena skřety, zaujala k tamnímu dění velmi laxní až zlomyslný postoj.

organizovaní vojáci. Slabý král nebyl schopen tomuto jednání zabránit a baron se na královská rozhodnutí v podstatě neohlížel. Jeho moc stoupala, stejně jako ostatních šlechticů, zatímco králův vliv stále rychleji klesal.

Se svým vojskem se baron opět vydal bojovat na východ a dosáhl několika vítězství, čímž opět doplnil svou pokladnu. V roce tisícimpadesátém čtvrtém se začalo proslychat, že v kopcích poblíž města Gennu (které směrem na západ tvoří východní hranici Gorganu) se nalézá zlato. Baron nelenil a do těch míst se vydal. Město však odmítlo jakékoliv vyjednávání a tak byl nutno zahájit obléhání. Nakonec baron město dobyl a ustanovil zde novou správu, sestavenou ze spolehlivých lidí. Celou inkriminovanou oblast pak nechal vojensky uzavřít a vyslal tam své prospektory, aby potvrdili nebo vyvrátili existenci zlata.

Říká se, že baron Hynek je vynikající voják a ještě lepší diplomat. Nade vše mu ale je lesk zlata, pro které byl schopen podniknout okolí. I na pohled nemožné akce však často končily úspěchem, což velkým dílem přispělo k obdivu a věrnosti jeho podřízených.

* * *

“Tááák. To pivo bodne. Konečně ve slušný zemi”. “Uf, ale Wenarren máme úspěšně za sebou”. “Že by úspěšně?! Ztratili jsme Piprila”. “Kdyby nebyl neschopnej vůdce, tak moh žít”. “Správně, koho to kdy napadlo neviditelný nepochodovat do pirátských vesnic a tam se vobjevit”. “Dyť sme nebyli úplně uprostřed. Mohli na nás běžet jenom...”. “Ze tři stran. Ano, to je pravda. To nám vopravdu pomohlo”. “Náhodou jenom ze dvou. Zezadu přišel jenom neviditelný velitel”. “Co já si pamatuju, tak sme měli zajmout velitele a zjistit, jestli něco neví vo Arnúthien”. “To měl předtim zjistit Gwardith, když tam šel neviditelný”. “Jo, ale ten nic nezjistil, že jo?”. “Co se to tam vlastně stalo?”. “Dyť sem vám to říkal”. “No, já si pamatuju, že si příběh celej zadejchanej, že prej po nás dou a že máme dostat toho chlapa, že asi něco ví. Ale moh bys nám to říct ještě jednou v klidu”. “No prostě sem tam neviditelný vlez a našel sem toho velitele a pak sem se zviditelnil. Von sice hned chtěl někoho volat, ale já mu řek, že chci vyjednávat a tak se trochu uklidnil a začlo ho to zajímat”. “Asi se mu před vočima nezjevujou lidi každéj den”. “To asi ne. Ale co dál?”. “Řek sem mu, koho hledáme a von řek, že nic neví, ale za patřičnou úplatu by to byl ochoten zjistit”. “Počkej, to si předtim neříkal”. “No, von mě totiž potom začal vydírat”. “Jak to?”. “Totiž říkal, že jestli mu nezaplátíme, tak po nás pude”. “A když

zaplatíme?”. “No tak to by prej poslal lidi, aby se poptali a zjistil by nám to, ale já už sem se s nim potom nebavil a hodil sem se pryč”. “Aha, takže místo toho, abysme mu dali nějaký peníze, tak sme s nim museli bojovat, nedozvěděli sme se nic a ještě chcíp Pipril”. “No jo, vloudí se chybička. Hlavně, že sme je dostali, ne?”. “To je sice hezký, ale zařval Pipril. Jestli já zjistím, že někdo měl ještě nějakéj grull, tak ho vlastnoručně zaškrtním”. “Sem říkal, že už nemám ani zbla, tak se tak na mě neďvej”. “Hum, jenom aby”.

“Hele, ale ten jejich velitel s tou maskou, nepřipomíná vám to něco?”. “Ně, proč?”. “No, já totiž kdysy čet ve starejch spiskách, že s nějakým takovým pirátem se už někdo někdy tady ve Wenarrenu utkal, ale tehďa uplách. To moh docela dobře bejt von”. “To moh, ale taky to moh bejt kdokoliv jinej. V tý zemi byl zloděj a podvodník každéj”. “Eštěže Arnúthien neskončila na trhu s votrokama”. “To bylo fakt hrozný, ty lidi tam. Já vám říkám, jestli získáme nějaký prachy, tak tady nějaký otroky koupim a pustím je na svobodu”. “Jo, jestli něco získáme, protože většinu peněz sme dali tomu podvodníkovi a vydržduchovi otrokářskému, aby nám zjistil, co se s Arnúthien stalo”.

“No řeknu vám, když nám v Marionu řekli, že loď s ní asi přepadli piráti, už sem myslel, že je po ní”. “Jó, měla docela štěstí, že jí vosvobodili nějaký jednotky z Mondragonu”. “Však nám to vysvětlovali, že vobčas pořádaj útoky na wenarenský pobřeží, s cílem zničit piráty, ale nějak se to pořádně nedaří”. “Ten podvodník v tom wenarenu byl ale dobrej. Prej: ‘podařilo se zachránit nějaké osoby ze ztroskotané lodi’. A pak: ‘přepadli unesli je bandité z Mondragonu’. No to bych se nasmál”. “Přece ti do vočí neřekne, že je tam místní piráti přepadli a pak je vosvobodila sousední domobrana”. “To asi ne, ale vymyšlený to měl pěkně”.

* * *

Bylo jasné, že frakce v Gorganu stojí před otevřeným střetem. Jediný důvod odkladu byla přicházející zima a také, jak se tvrdilo, že obě frakce doufaly v objevení princezny Arnúthien a tím v zisk převahy nad protivníkem. Obě strany využily zimu ke schromažďování žoldnéřského vojska.

Vojensky na tom byla lépe frakce kolem krále Trimika, která měla k dispozici gorganskou posádku a vojska ve středu země, dále pak kontingent jižní gorganské posádky a žoldnéřské vojsko, které však pohltilo valnou část královských financí, kterých se Trimik jako král samozřejmě zmocnil. Na jaře měl Trimik k dispozici asi sedm tisícovek pěších a patnáct setnin jízdy. Ke královské

frakci se nakonec přidal i baron Hynek, který měl pod svým vedením asi dvě tisícovky pěších a pětset jízdních. Říká se, že za svou pomoc obdržel od krále velice bohatý dar a slib na přechod rozsáhlých území pod jeho kontrolu.

Naproti tomu princ Dijard nedisponoval takovým množstvím peněz, takže musel přikročit k vybírání daní v severním Gorganu, který kontroloval, aby najmul dostatek žoldnéřů. Krom toho měl na své straně severní posádku. Na jaře nakonec disponoval vojskem o síle pěti tisíců pěších a tisíci jízdních.

Na začátku jara se obě armády střetly u vesničky Badín na Durgské křižovatce. Po urputné boji se vojska prince Dijarda stáhla a ustoupila přes Ainasir. Část vojsk ustoupila opevnit se ve městě Durg. I vojska krále Trimika však měla velké ztráty, a tak nemohlo být zorganizováno včasné pronásledování ustupujícího nepřítele, čímž mu byl dán čas přeskupit své síly a opevnit se. Tato bitva vlastně rozdělila Gorgan na dvě části a další šarvátky, které spolu obě strany svedly, už na tomto rozdělení země nic nezměnily. Hranicí byla především řeka Ainasir a následně říčka Břílá, tekoucí z východu jižně od Durgu a vlévající se do Ainasir.

Po bitvě u Badínu se obě strany snažily vymyslet plán, který by jim dal převahu nad nepřítelem, ale ani jedna neměla dost sil k porušení status quo. Tak došlo k několika šarvárkám, ale žádná by se nedala nazvat bitvou v pravém slova smyslu. Dlouhý čas války však vyprazdňoval kapsy obou stran. Ani jedna strana si nemohla dovolit vojsko propustit, ale nebyly schopny ho také živit. Daně se zvýšily a byly často tvrdě vymáhány, což podrylo důvěru lidu v kteroukoliv z frakcí, ani to však nepomohlo. Časem se zvýšil počet dezercí, ale i rabování a loupení páchaným uprchlými nezaplacenými žoldnéři.

Nakonec bylo nutno žoldnéřské armády rozpustit, ačkoliv se tak stalo postupně na obou stranách. Mezitím však došlo k dalšímu rozdělení Gorganu. Baron Hynek obvinil krále Trimika, že mu usiluje o život a vyhlásil své území za nezávislé. Sám označil, kudy vede hranice a na tomto území jeho muži napadli královské vojáky. Trimik nemohl odvolat své muže z jiných částí hranic s Dijardovým vojskem a muži, které do oblasti vyslal byli vytlačeni baronovými žoldáky. Nakonec král přestal usilovat o zisk tohoto území vojensky, neboť vesměs zemědělské oblasti byly strategicky málo významné, na rozdíl od obchodních cest, které držel Dijard, a navíc si král nemohl dovolit ztrácet další muže v boji s baronovou armádou, jenž byla sice slabší než jeho, ale stále dostatečně silná a navíc soustředěná na mnohem menším území, aby mu mohla ušetřit nepříjemné ztráty, které by se mu v

případě Dijardovy ofenzivy krutě vymstít.

Baron zabezpečiv své hranice nechal vybudovat cestu na východ do Gennu a území v okolí města připojil pod své gorganské panství. Prostředků měl dost, neboť se ukázaly pravdivými zvěsti o zlatě v horách.

Tím byl tedy Gorgan během necelého roku rozdělen na tři části, z nichž žádná není schopna získat vrch nad ostatními.

* * *

“A jak to teda vlastně dopadlo?”. “Tak, do Mondragonu jsme dorazili už bez problémů. Tam jsme se ubytovali a hledali barák toho chlápka, toho Da Boares”. “Jenže nás tam nechťeli pustit”. “Přesně tak. Zjistili jsme, kde ten člověk bydlí, a měl teda pěkný luxusní sídlo, ale když jsme zabouchali na dveře a chtěli s ním mluvit, tak nás slouha poslal někam. Samozřejmě slušně”. “Jo, a když jsme se dožadovali vstupu, tak na nás zavolal místní biřice. Myšilov a Nebuč byli dokonce vykázaný z města”. “Bylo jasné, že se Arnúthien nechce nijak ukazovat, tak jsme provedli letákovou kampaň”. “Co že jste provedli?”. “Letákovou kampaň. Prostě jsme nakoupili pergameny a napsali na ně takovej text, jako že hledáme princeznu a tak, a to jsme pak rozlepili po městě”. “A tak sme se poprvé setkali s Berylem Sekerou”. “Jo. Naproti hospodě na hnojišti se válel takovej trpajzlik, tak sme mu dali zlatku a pár těch pergamenů, aby je vylepil po městě. Pravděpodobně je někam zahodil a koupil si flašku, protože když sme se vraceli, tak už se zase válel před hospodou úplně trozralej”. “A to se k vám přidal?”. “Ale ne. To bylo až o pár dní pozděj, když ho hlídka taky vykazala z města, tak se potkal s Myšilovem a Nebučem a nějak se k nim vetřel, protože měli dost chlastu a akorát chlastali, když na nás čekali. A pak už se nás držel”. “No ale mezitím se šel neviditelný Gwardith podívat dovnitř a zjistil, že princezna tam není a ani nikdo jinej s panstva, jenom pár sloužících”.

“Podařilo se nám ale uplatit toho jednoho důstojníka místní stráže a ten jim nějakým způsobem poslal dopis a pak nám vyřídil odpověď”. “Moc nám toho ale neřek. Princezna se chtěla hlavně schovat a mít klid. To by se jí ale stejně nepodařilo, protože jí stále ještě hledali ty druhý chlapi”. “Přesně tak. My sme totiž najali jednoho chlápka, kterej se vyznal ve městě a zřejmě měl dobrý kontakty a nechal se najímat na takovýhle různý případy. Ten nám řek, že na stejnou práci si ho najali i jiný lidi a podle toho si taky nechal zaplatit. Ale místo pobytu princezny zjistil”. “Jo, byl to jeden takovej záměček na venkově, kam se všichni schovali. Nejdřív to prozkoumal Rien neviditelný a pak sme se tam vydali všichni”.